

להמשיך לגבות מחיר מחיזבאללה ולהיערך לפעולה: מתקרבים לשינוי מדיניות מול לבנון

written by תא"ל במיל" יוסי קופרווסר | 09.06.2024

היערכות לשלב הבא בצפון: מלחמת ההצקה וההתשה שאותה מנהל חיזבאללה מול ישראל מאז 8 באוקטובר ממשיכה להתאפיין בהסלמה מתמשכת, מבוקרת ונשלטת.

מדי פעם הארגון מכניס למערכה אזורים נוספים בעומק הצפון הישראלי ומשתמש בכלי נשק חדשים. זאת, בדרך כלל, בתגובה לפגיעה כואבת של צה"ל בפעילי הארגון או בתשתיות שלו, או כדי לגלות סולידריות מוחשית יותר עם חמאס בעזה ועם תושבי הרצועה הסובלים ממאורעות המלחמה ולנסות להצר את חופש הפעולה של צה"ל בדרום ובצפון.

מדיניות זו של חיזבאללה נגזרת מהדרך שבה משקלל הארגון את היעדים, היכולות והאילוצים שלו, של ישראל ושל שאר הגורמים במערכה. בראייתו, שימוש בכוח נגד ישראל, בדגש על יעדים צבאיים בצפון הארץ, חיוני כדי להסב לה נזק, להרתיע אותה מהסלמה רחבה בלבנון, לחייב אותה לכבול חלק גדול מיכולותיה לצפון וליצור עליה לחץ בינלאומי, ובעיקר אמריקני, לעצור את המתקפה בעזה ¹ מחשש שזו תוביל להתלקחות אזורית.

כל זאת תוך היענות לציפיות של איראן מבת חסותה הלבנונית, המהווה את אבן הראשה במערכת שבנתה טהרן מסביב לישראל, המגויסת כולה להשגת מטרות אלו, ובה בעת תוך גילוי קשב לסבל של תושבי לבנון החרדים מהפגיעה הקשה בהם אם ההסלמה תוביל למלחמה רחבה.

מאזן הישגיו של חיזבאללה עד עתה הוא מעורב. הוא גילה סולידריות עם עזה ומיתן את הטענות הפלשתיניות כלפיו, הסב נזק רב לגליל, הביא את ישראל לרוקן את האזור הסמוך לגבול מתושביו, המחיש את עוצמתו המרתיעה ואף תרם ללחץ האמריקני על ישראל לעצור את הלחימה, בלי שהביא להתלקחות רחבה בלבנון.

אך זאת במחיר משמעותי של כ-350 הרוגים מאנשיו, ובהם בכירים, וחשוב מכך ² בלי הצלחה למנוע מישראל לממש את תוכניותיה בעזה.

סימני השאלה בלבנון לגבי ההצדקה למחיר שמשלמת מדינת הארזים עבור הפעולה של חיזבאללה על פי ההיגיון שמכתיבה לו איראן, ללא התייעצות עם המערכת הלבנונית, ממשיכים להציק לנסראללה. עם זאת, הוא דבק בעמדתו ובשלב זה דוחה את היוזמות המדיניות להסדר שיביא לרגיעה.

הקישור שיצר הנשיא ביידן בין סיום המלחמה בעזה לבין רגיעה בצפון משקף השלמה אמריקנית עם גישת חיזבאללה ומעודד אותו לדבוק בעמדתו.

ישראל, לעומת זאת, מגלה קוצר רוח גובר נוכח המשך העימות במאפיינים אלה.

ההסלמה המבוקרת, הנזק המתואר כבלתי נסבל בנפש וברכוש, סבל האוכלוסייה המפונה וחוסר הוודאות לגבי המשך, כמו גם הצורך לוודא שמציאות זו תסיר את האיום של מתקפת טרור נוסח 7 באוקטובר בצפון [2] ומעל לכל, תחושת התקיעות הכללית וההתפתחויות במערכת הבינלאומית, מקרבים את ישראל לקבלת החלטה על שינוי המדיניות מול לבנון.

עם זאת, לפני מעבר למערכה עוצמתית בלבנון שתכליתה טרם לובנה די צורכה, חשוב ליצור תנאים מיטביים להצלחתה, במיוחד כשברור שהיא תהיה כרוכה במחירים לא מבוטלים. מעבר להכשרת הכוחות המתבצעת זה זמן, יש חשיבות להבטיח גיבוי אמריקני, שלא קיים כרגע, לקבוע את מטרות המלחמה וליצור את הבסיס האסטרטגי הנוח ליציאה למערכה זו.

בסיס זה צריך להיות מושתת על מימוש של יעדי המלחמה בעזה: ניצחון על ארגון חמאס, במובן של מיטוט המסגרות המבצעיות שלו ופגיעה משמעותית בראשיו ובפעיליו; הכרעתו, במובן של סילוקו מהשלטון והבהרה שהוא לא ישוב לשלוט בעזה; ושחרור החטופים, כולל בפעולה צבאית. אוראז ניתן יהיה להתמודד עם האתגר של חיזבאללה ופטרוניתו איראן מעמדת כוח ולהשיג את המטרות בדרך צבאית או מדינית.

כל זאת בתקווה שחיזבאללה לא ירצה להתעמת עם ישראל כשהיא מרכזת את כוחותיה למערכה נגדו, אך זה הוכיחה את יכולתה לגבות מחיר כבד ממי שיוצא נגדה ונהנית מגיבוי אמריקני. כדי להשיג יעדים אלה אין טעם להציב תאריכים שאינם מועילים ויוצרים לחץ מיותר. חיוני להדק את השורות בקרבנו, כשבפועל המערכת הפוליטית צועדת בכיוון ההפוך.

המאמר התפרסם בישראל היום, בתאריך 9.6.2024.